

Cum Sacrosanctum. (52. Habitum decentem, atque vestem talem deferre tenentur percipientes fructus, vel pensiones ex Beneficiis Ecclesiasticis excedentes valorem 60 ducat. auri de camera; idem Sixtus V, in d. Constit. *Cum Sacrosanctum.* (53. Habitum dimittens Clericalem potest illum reassumere, non obstante irregularitate superveniente, et Ordinarii prohibitione; Sac. Congregat. Concil. in Mazarien. 27 Jun. 1630, et in Regien., 29 Nov. 1692, apud Monacell. tom. IV, supplement. ad tom. II, num. 199. (54. Clericalis vestis Laicis Curialibus permittitur, præter Collare, quod sit a Collari Clericorum diversum; Benedict. XIII, in Concilio Romano, tit. 16, cap. 4, ibi: « Laicis vero Curialibus, cum sæpe sit eis in Palatio nostro Apostolico versandum, sæpissime etiam cum Cardinalibus, et Prælatibus agendum, togam Clericalem nigram communem facimus; et Collaria Clericorum propria, sive rotundæ sint formæ, sive quadratæ, penitus prohibemus eisdem, et prohibita jam sibi esse scient, tenore servato nostri Edicti die 22 Januarii 1725 expediti. »

(55. Irregularitas ex homicidio voluntario non impedit reassumptionem Habitum Clericalis, et Episcopus procedat prout de jure; Sacra Congregat. Immunit. in una Civitatis Ducalis 10 Martii 1699, lib. I *Decr. Vallem.* pag. 206. (56. Clericus reassumens Habitum post commissum homicidium gaudet privilegio quoad personam tantum; ead. Sacra Cong. Immunit. in Gravenen. 7 Jul. 1699, d. ib., pag. 230.

(57. Item Clericus, qui post renuntiationem Clericatus inquisitus a Curia Laica, denuo reassumpsit Habitum, gaudet privilegio quoad personam tantum; eadem Sacra Congregat. Immunit. in Spoletana 20 Novemb. 1696, lib. II *Decr. Vallem.*, p. 49.

(58. Similiter Clericus, qui per duas vices renuntiavit privilegio Clericali, et ista renuntiatio acceptata fuit ab Ordinario, potest denuo reassumere Habitum, et gaudere; eadem Sac. Congreg. Immunit. in Marsicen. 22 Apr. 1692, lib. *Dec. Grim.*, pag. 121.

(59. Inquisitus de pluribus delictis, et obligatus ad ratiocinia ob officium Syndici Communitatis, de consensu Episcopi reassumens Habitum Clericalem, licet habeat uxorem, et filios, gaudet quoad personam, non quoad bona; eadem Sac. Cong. Immunit. in Sorana 2 Junii 1693, lib. I *Decret. Vallem.*, pag. 51.

(60. Item gaudet privilegio Fori Clericus reassumens Habitum, postquam exercuit officium Notarii, administravit publicum Archivium, ac alia officia Laicalia; ead. Sac. Congr. Immunit. in Narnien. 30 Sept. 1798, lib. II *Decr. Vallem.*, pag. 178.

(61. Clericus conjugatus soluto Matrimonio rite potuit reassumere Habitum cum Decreto Episcopi; ead. Sac. Congreg. Immunit. in Angonen. 19 Augusti 1693, lib. II *Decr. Vallem.*, pag. 169.

(62. Archiepiscopo injungitur ut adducat rationes cur denegat reassumptionem Habitum Clericalis; eadem Sac. Congr. Immunit.

in Tranen. 2 Decemb. 1692, lib. I *Decr. Vallem.*, pag. 8.

(63. Quidam Episcopus denegans, seu impediens reassumptionem Habitum adduxit sequentes causas.

I. Quod toto tempore habitum Matrimonii cum Virgine, et unica non inceserit in Habitu.

II. Quod non posset promoveri ad superiores Ordines ob imperitiam, et podagræ morbum.

III. Quod non reddiderit rationes administrationum locorum piorum juxta Ordines Episcopi.

IV. Quod exercuerit macellum et laridariam.

V. Quod esset Usurarius.

At cum primæ tres causæ militent in promovendis, non in promotis, dæ autem ultimæ non justificentur; Sac. Cong. pronuntiat: Orator utatur jure suo quoad reassumptionem Habitum; ead. Sac. Congr. Immunit. in una Civitatis Ducalis 13 Jan. 1699, lib. II *Decr. Vallem.*, pag. 197.

(64. Utens Habitu honorifico alicujus, ab eo inhiberi potest; Ursaya *Instit. Crimin.* tit. 10, § 4, num. 77. Abbas, in *Catal. Glor. Mund.* pag. 1, consider. 32 et seq. Menoch. *de Arbitr.* cas. 18, n. 23 et seq., l. II. *Ursel. Conclus. legal.* 171, num. 8, et alii passim.

(65. Benedictio parvorum Habituum faciendæ est a Patribus Carmelitis in illis locis, in quibus Conventum habent, etiamsi ante fundationem dictorum Conventuum facta fuisset a Parochis, vel a Capellanis Confraternitatum; A quibus pariter Patribus faciendæ est Processio in die Dominica infra Octavam propriæ Festivitatæ cum facultate tamen Confratribus illam associandi, vel faciendi aliam Processionem posteriori die. Vertente enim controversia inter Patres Carmelitas discalceatos Loci Biumi Varasii, et Confraternitatem Beatæ Mariæ Virginis de Monte Carmelo super d. Confraternitatis translatione ad Ecclesiam prædictorum Patrum, eaque delata ad Sac. Congreg. Episcop. et Regul. prodiit die 13 Sept. 1707 rescriptum: *Confraternitatem non esse transferendam, et cum SS. profanatione, et quia præfata Confraternitas benedictionem parvorum Habituum, qui distribui solent a Patribus Carmelitis, impugnare, et Processionem similiter fieri solitam quolibet anno in Festivitate Beatæ V. ad suum libitum celebrare prætendebat, hinc pro parte dictorum Patrum die 1 Martii 1709 poposita causa in dicta Sacra Congreg. Episcop. et Regul. per Emin. Card. Corsinum, ex post Clement. XII, Summum Pontificem, fuit rescriptum: « Benedictio et distributionem parvi Habitum spectare in posterum ad Superiorem Conventum Patrum Carmelitarum, et quoad Processionem videatur particulariter. »*

Reproposita vero die 22 Junii ejusdem anni 1728 fuit rescriptum: « Quoad benedictionem, et distributionem Habitum parvi persistendum in decisio. In reliquis, ad Emin. Archiepiscop. pro concordia. »

Tertia tandem vice iterum proposita die 10 Aprilis 1710 rescriptum fuit: « Quoad

benedictionem, et distributionem Habitum parvi persistendum in decisio 1 Martii et 22 Jun. 1708. »

« Quoad Processionem vero, illam faciendam prius esse die Dominica infra Octavam per Patres Ordinis cum facultate Confratribus, vel illam associandi, vel aliam Processionem alia die posteriori faciendi. » Sic refert Ursaya tom. III, part. I, disc. 24, ubi egregie rem tractat suo more per totum.

(66. Cum quidam Canonicus Regularis Lateranensis obtinisset Indultum Apostolicum retinendi Beneficium Parochiale cum Clausula servata forma decreti Clementis X, dubitatum fuit: primo an teneatur deferre Habitum Regularem, tam in functionibus Ecclesiasticis, quam extra Ecclesiam. Et secundo, an eidem competat regressus, seu reintegratio ad bona renuntiata occasione

HEREDITAS.

SUMMARIUM.

1. Hereditas quid sit? — 2. Tota Hereditas a Jure vocatur As, et nisi aliter exprimat Testator, dividitur in duodecim partes, sex uncias, quæ singulæ pro numeri diversitate diversa sortiuntur nomina, quæ assignantur. — 3. Hereditatis nomine veniunt omnes et singulæ res, jura, et commoda, sive parva, sive magna defuncti, quæ hæres titulo Hereditatis acquisivit, vel acquirere potuisset, item omnes actiones activæ utiles ad aliquid prosequendum, vel acquirendum. — 4. Appellatione Hereditatis veniunt omnia bona ubique existentia, tam mobilia, quam stabilia, et etiam omnia credita, tam activa, quam passiva, et pariter Juspatronatus. — 5. Non veniunt tamen Hereditatis nomine Legata, et minus Prælegata. — 6. Hereditatis petitio quid sit. — 7. Adire Hereditatem aliud non est, quam se pro hærede declarare, seu Hereditatem amplecti, agnoscere, vel admittere. — 8. Aditio Hereditatis variis modis contingere potest, scilicet verbis, factis, aut aliis signis, etc. — 9. Hereditatem adire potest omnis, qui se obligare potest. — 10. Ad hoc, ut Hereditatem adire quis possit, debet ei prius ex testamento, vel ab intestato esse delata Hereditas, ac sufficienter constet, quod adire volens sit certo hæres. — 11. Hereditas ad hoc, ut transmittatur ad hæredes hæredis, debet prius esse adita, excepto casu, quo hæres suus nondum adit Hereditatem. — 12. Per aditionem Hereditatis acquirit quis jus, et dominium omnium rerum hæreditariarum, quas defunctus habuit. — 13. Nec requiritur, quod earum possessionem actu, et corporaliter accipiat. — 14. Possessio tamen ipsa non acquiritur per solam aditionem Hereditatis, nisi quis eam naturaliter apprehendat. — 15. Aditio Hereditatis transfert in hæredem omnem obligationem defuncti, et si vires Hereditatis excedat, casu quo non fecerit inventa-

(1. Hereditas nihil aliud est, quam universum Jus defuncti, textu expresso in l. *Hæreditas* 62, ff. *de Regul. Jur.* ibi: *Hæreditas nihil aliud est, quam successio in universum jus, quod defunctus habuit.*

(2. Hereditas tota communiter a Jure vocatur *As*, et nisi aliter exprimat Testator, dividitur in duodecim partes, seu uncias, quæ singulæ, pro numeri diversitate, diversa sortiuntur nomina, omnes autem simul sumptæ *Assem* constituunt; unde hæres totius Hereditatis, hæres ex *Asse* nominatur, arg. § *Hæreditas* 5. *Instit. de Hæred.* ubi

Professionis Regularis; et Sac. Congreg. Concilii in Firmana 23 Maii 1722 censuit: ad primum, ad mentem ut servaretur solitum; ad secundum, affirmative quoad usum tantum; sic refert Card. Petra tom V. *Comment. ad Constitut.* 9, *Sixti IV*, sect., unic. sub n. 5.

Habitus viatorius ad formam Habitum per Prælatos et Familiares Pontificis extra Urbem gestari soliti, servato tamen nigro colore, advocatis Consistorialibus conceditur a Bened. XIV, tom. I, Constit. 106 incip. *Inter conspicuos*, § 13.

(67. Alia quoad Habitum Clericalem; vid. verb. *Clericus*, art. 1. (68. Quoad Habitum Religiosum, vid. verb. *Apostata. Conventus. Novitius.* (69. Quoad Habitum Tertiarii, vid. verb. *Tertiarii.*

rum, vel sine beneficio legis, et inventarii Hereditatem adierit. — 16. Hinc post aditionem Hereditatis tenetur hæres solvere cuncta Legata, et Fideicommissa, totamque adimplere voluntatem defuncti, ita tamen ut detrahere possit a Legatis, non tamen piis, *Falcidiam*, vel a Fideicommissis *Trebellianicam*, si fecit inventarium. — 17. Hereditas repudiari, vel adiri debet, alias habetur pro derelicta. — 18. Pro parte acceptari, et pro parte repudiari non potest. — 19. Repudiatio Hereditatis est Hereditatis jam delatæ recusatio, seu rejectio, vel non admissio. — 20. Hereditatem repudiare potest omnis, qui eam acquirere potest. — 21. Ordinarie loquendo, qui semel Hereditatem adit, eam repudiare amplius non potest, sicut e contra, qui eam repudiavit, illam adire amplius nequit. — 22. Limitatur autem conclusio in hærede suo, et in Minore. — 23. Renuntiatio Hereditatis est cessio, seu remissio Juris, quod quis ad Hereditatem habet, vel habere potest. — 24. Renuntiatio futuræ Hereditatis alicujus adhuc viventis incerti, seu in genere, licite, et valide fieri potest etiamsi fiat in favorem tertii. — 25. Quævis renuntiatio Hereditatis hominis adhuc viventis, etiam in alterius favorem facta, valet, si fiat cum illius consensu, quem non revocet usque ad mortem. — 26. Renuntiatio autem de Hereditate viventis, sine hujus consensu facta, non valet. — 27. Nec talis renuntiatio valet, quamvis juramento confirmata sit. — 28. Distinctio inter Hereditatem et res hæreditarias. — 29. Quid inter Hereditatem et bonorum possessionem intersit. — 30. De aliis necessariis, ut quis adire possit Hereditatem. — 31. De personis quæ Hereditatem acquirere valent. — 32. 33. Alia de aditione Hereditatis. — 34. Vendi etiam potest Hereditas. — 35. Venditor favore emptoris tenetur de evictione, et de facto proprio. — 36. 40. Nonnulla alia circa Hereditatum venditionem. — 41. 43. De Hereditatum distributione.

etiam habetur, quod in potestate Testatoris sit, in quot partes Hereditatem dividere velit, ibi: « Hereditas plerumque dividitur in duodecim uncias, quæ Assis appellatione continentur: habent autem, et hæ partes propria nomina ab uncia usque ad *Assem* utpote hæc: *Sextans*, id est sexta pars Assis, quæ facit duas uncias; *Quadrans*, sive quarta pars Assis continens tres uncias; *Triens*, sive tertia pars Assis complectens quatuor uncias totius Assis; *Quincunx*, sive quinque uncia; *Semis*, sive dimidium Assis comprehendens sex uncias; *Septunx*, sive

septem unciae; *Bes*, id est octo unciae; *Dodrans*, sive novem unciae; *Dextans*, sive decem unciae; *Deunx* sive undecim unciae; et tandem *As*, sive omnes partes simul sumptae, seu tota Hæreditas.

(3. Hæreditatis nomine veniunt omnes, et singulae res, jura, et commoda, sive parva, sive magna defuncti, quæ Hæres titulo Hæreditatis acquisivit, vel acquirere potuisset; item omnes actiones activæ utiles ad aliquid prosequendum, et acquirendum, Communis. arg. l. *Qui Filiifamilias* 14, ff. de *Hæredit. Rot. part. 1*, decis. 182, n. 3; part. vii, decis. 164, num. 13; part. xii, dec. 271, num. 3; part. xiii, dec. 64, num. 11. (4. Appellatione Hæreditatis veniunt omnia bona ubique existentia. Rota part. x, decis. 156, num. 13, et veniunt etiam omnia credita, tam activa, quam passiva. Rota part. vii, decis. 257, n. 3. Venit pariter Juspatronatus. Rota part. x, dec. 240, n. 11. Imo veniunt non solum bona stabilia, sed etiam mobilia. Rota part. ii, dec. 518, num. 2. Hæreditas enim comprehendit omnes species quorumcunque bonorum undequaque provenientium, quæ apud defunctum reperiuntur, quæ apud defunctum reperiuntur, Rota part. iii, l. III, decis. 565, n. 9, cum seqq. (5. Non veniunt tamen Hæreditatis nomine Legata. Rota part. iii, decis. 160, n. 6. et dec. 472, num. 2, et minus veniunt, Prælegata. Rota ibid.

(6. Hæreditatis petitio est actio, qua quis Hæreditatem, vel totam, vel pro parte petit, seu vindicat ab eo, qui illam pro hærede, aut pro possessore possidet. Calvin. in *Lexico Jur.* verb. *Petitio Hæreditatis*, arg. l. *Licet minimam* 10, ff. de *Hæred. petit.* et l. 27, ff. de *Rei vindicat.* Pro hærede autem possidet qui putat se hæredem esse; leg. *pro Hærede* 11, ff. de *Hæreditat. petit.* Pro possessore vero possidet, qui causam suæ possessionis aliam reddere nequit quam quia possidet, cit. l. 11, et seqq., ff. de eod. Uterque scilicet, et qui jus pro hærede, et qui possessor possidet regulariter tenetur petitione Hæreditatis; l. *Regulariter* 9, ff. eod. (7. Adire Hæreditatem aliud non est, quam se pro hærede declarare, seu Hæreditatem amplecti, agnoscere, seu admittere; l. *Pro hærede* 20, et l. *Gerit.* 88, ff. de *Acquirend. Hæred.* Est in re communis. (8. Aditio Hæreditatis variis modis contingere potest, scilicet verbis, factis, aut aliis signis, dummodo tacite, vel expresse quis significet, quod se pro hærede declarare, habere, aut agere velit; l. *Pro hærede* 20, et l. *Gerit.* 88, ff. de *Acquir. Hæred.* Est in re communis. (9. Hæreditatem adire potest omnis, qui se obligare potest. Communis. (10. Ad hoc autem ut Hæreditatem adire quis possit, debet ei prius ex testamento, vel ab intestato esse delata Hæreditas, ac sufficienter constare, quod adire volens, sit certo hæres; Donell. lib. vii, *Comment.* cap. 4, num. 16. et alii passim.

(11. Hæreditas ad hoc, ut transmittatur ad

(16) Ut quis acquirat hæreditatis dominium simul, et possessionem præter aditionem, quæ dominium solummodo transfert, necessaria quoque est appre-

hæredes hæredis, debet prius esse adita; non adita enim non transmittitur, excepto casu quo hæres suus nondum adit Hæreditatem, textu expresso in l. 1. § *In novissimo*, ibi. « Hæreditatem etenim, nisi fuerit adita, transmitti, nec veteres concedebant, nec nos patimur, exceptis liberorum personis. » Rota part. vi, dec. 22, num. 6, et seq. part. vii, decis. 74, num. 5, et dec. 106, num. 2; part. xvi, dec. 35, nu 8, et sæpe alibi; est enim necessaria Hæreditatis aditio ad effectum transmissionis. Rota p. xii, dec. 400 num. 10; par. xiii, dec. 137, n. 15. (12. Per aditionem Hæreditatis acquirit quis jus et dominium omnium rerum hæreditariarum, quas defunctus habuit, textu expresso in l. *Cum hæredes* 23, ff. de *Acquir. et amitt. possess.* ibi: « Adita Hæreditate omnia jura ad nos transeunt. » (13. Nec requiritur, quodeorum possessionem actu, et corporaliter accipiat, quia aditio Hæreditatis solo animo fieri potest, et in nuda voluntate consistit, dummodo de ea sufficienter per signa externa constet, § final. *Instit. de Hæred. qualit. et disser.* ibi: « Nuda voluntate extraneus hæres sit. » (14. Possessio tamen ipsa non acquiritur per solam aditionem Hæreditatis, nisi quis eam naturaliter etiam apprehendat, textu expresso in cit. l. *Cum hæres* 23, ff. de *Acquir. et amitt. possess.* ibi: « Adita Hæreditate omnia quidem jura ad nos transeunt: possessio tamen, nisi naturaliter comprehensa, ad nos non pertinet, » et ratio est, quia possessionem sic dictam a pedum positione l. 1, ff. eodem, adipiscimur corpore, et animo, neque per se animo, neque per se corpore, ut dicitur l. 3 princip., ff. eod. Et est communis (16).

(15. Aditio Hæreditatis transfert in hæredem omnem obligationem defuncti, etsi vires Hæreditatis excedat, casu, quo non fecerit inventarium, vel sine beneficio legis, et inventarii Hæreditatem adierit: leg. final. § *Sin autem*, Cod. de *Jure deliber.* et cap. *In litteris* 5, de *Raptor.* Sic communis doctorum. (16. Hinc post aditionem Hæreditatis tenetur hæres solvere cuncta Legata et Fideicommissa, totamque adimplere voluntatem defuncti, ita tamen ut detrahere possit a Legatis, non tamen piis, *Falcidiam*, vel a Fideicommissis *Trebellianicam*, si fecit inventarium; leg. 1, C. de *SS. Eccles.* et est communis ac certa; dicitur autem notanter: *Si fecit inventarium*, quia qui sine beneficio Legis, et Inventarii adit Hæreditatem, *Falcidiam* detrahere non potest, textu claro in leg. fin. Cod. de *Jure deliber.* Et probabilius nequit etiam detrahere *Trebellianicam*. Hainold. part. vi, tit. 16, cap. 2, num. 11; Covarr. cap. 16, § 11, num. 6, de *Testam.*; Clarus § *Testamentum*, qu. 66, et alii quia, ut recte dicit Rota, inter hæredem adeuntem Hæreditatem sine beneficio Legis, et Inventarii, et Legatarios, et Fideicommissarios censetur iniri quasi contractus, ratione cujus hæres remanet ipsis obligatus, dicta Rota

hensio; sed possessionem a pedum positione temere dici demonstravimus supra ubi egimus de Dominio in addit. ad art. 4, sub num. 21..... (EDIT. BARBIELL.)

par. 5, tom. 1, decis. 19, n. 9, tom. 2, decis. 438, n. 4 et 12, part. 9, tom. 1, decis. 79, num. 2, part. 15, decis. 222, num. 42 (17).

(17. Hæreditas repudiari, vel adiri debet. Rota p. 6, dec. 323, num. 23, alias habetur pro derelicta. Rota *ibid.* (18. Pro parte autem acceptari, et pro parte repudiari non potest. Rota part. 5, tom. 1, dec. 272, n. 13 et seqq. (19. Repudiatio autem hæreditatis est hæreditatis jam delatæ recusatio, seu rejectio vel non admissio. Communis. Dicitur autem notanter *Hæreditatis jam delatæ*, quia quæ nondum est delata, repudiari non dicitur, textu claro in l. 1, § *Decretalis*, ff. de *Success. edici.* Dicitur autem hæreditas delata alicui, quando mortuo jam illo de cujus hæreditate queritur, potest sine ullo impedimento hæreditatem, si vult, statim adire, et acquirere, vel repudiare. Baldus in leg. *Potuit*, Cod. de *Jure deliber.*; Calvin. in *Lexico Jurid.* verb. *Delata*; Molina disp. 274, num. 20, et communis aliorum. (20. Hæreditatem repudiare potest omnis, qui eam acquirere potest; l. *Is* 18, ff. de *Acquirend. heredit.* Communis. (21. Ordinarie loquendo, qui semel hæreditatem adit, eam repudiare amplius non potest, sicut e contra qui eam repudiavit, illam adire amplius nequit; l. *Sicut* 4, C. de *Repud. heredit.* Communis cum Rota par. 1, dec. 495, nu. 7, in fin.; part. 3, dec. 288, num. 2; par. 11, dec. 19, num. 8; par. 12, dec. 358, n. 2; part. 13, dec. 232, num. 5 et sæpe alibi. (22. Dicitur autem *ordinarie loquendo*, quia limitatur conclusio in hærede utpote qui repudiatam hæreditatem adhuc adire potest intra triennium, si nondum alienata est; leg. *Si quis suus*, Cod. de *Repud. heredit.* Rota part. 15, decis. 130, num. 11, et limitatur conclusio etiam in Minore. Rota part. 12, decis. 358, num. 3.

(23. Renunciatio hæreditatis est cessio, seu remissio juris, quod quis ad hæreditatem habet, vel habere potest; arg. l. 1, Cod. de *Pactis.* Est in re communis. (24. Renunciatio futura hæreditatis alicujus adhuc viventis incerti, seu in genere licite, et valide fieri potest, etiam si fiat in favorem tertii; arg. l. 3, ff. *Pro socio*, Sanchez l. 7, moral. cap. 2, n. 34; Layman lib. 3, tract. 5, c. 7, n. 3; Reiffenstuel lib. 3, decret. tit. 29, num. 534, et communis aliorum. Et ratio est, quia in hujusmodi renunciatione abest periculum voti captandæ mortis, ob quod alia jura prohibent renunciationem hæreditatis futuræ hominis adhuc viventis in favorem tertii; arg. leg. fin. Cod. de *Pactis.* (25. Quævis renunciatio hæreditatis hominis adhuc viventis etiam in alterius favorem facta valet, si fiat cum illius consensu, quem non revocet usque ad mortem, l. final. Cod. de *Pactis.* Et est communis. (26. Renunciatio autem de hæreditate viventis, sine hujus

(17) Alter, et quidem notabilis additionis effectus est, ut hæres nequeat rem suam a defuncto alienatam vindicare sive hæres sit, sive hæres hæredis, Barry de *Success.* lib. 11, tit. 9, n. 14. Pinell. ad l. 1, Cod. de *Bon. matern.*, p. 5, num. 79. Quod adeo verum est, ut nec pupillus rem suam a defuncto, cui

FERRAR. IV.

consensu facta non valet, textu claro in l. final. Cod. de *Pactis.* Communis ac certa. (27. Nec talis renunciatio valet quamvis juramento confirmata sit. Bald. in cap. *Ad nostram*, de *Jurejur.* num. 7; Sanchez lib. 7, cap. 2, num. 33; Tolosan. Syntag. Jur. univ. lib. 41, num. 13; Layman lib. 3, tract. 5, cap. 7, num. 3, et communis aliorum. Et ratio est, quia hujusmodi renunciatio de hæreditate viventis sine ipsius consensu est contra bonos mores, utpote in qua inducitur votum captandæ mortis alterius, l. final. Cod. de *Pactis.* Ex regula autem 58 de *regul. Juris* in 6, non est obligatorium contra bonos mores præstitum juramentum, nec actum jure nullo validat, si ideo est nullus, ut in nostro casu, quia est contra bonos mores, vel jus naturale; § *Sed naturalia*, *Instit. de jure natur. gent. et Civ.*, vel quia est in præjudicium tertii, cap. *Cum contingat*, 28, de *jurejurando*, adeoque talis renunciatio non valet, quamvis juramento firmata sit.

ADDITIONES EX EDITIONE BARBIELLINIANA.

(28. Ab hac definitione colligunt Jurisconsulti necessariam omnino esse distinctionem inter hæreditatem, et res hæreditarias. Hæreditas enim cum consistat in jure, numeratur inter ea, quæ non sunt sed intelliguntur, adeo ut licet res hæreditariæ deficiant, non tamen deficiet hæreditas, quæ in jure consistit. Quapropter dum dicimus acquiri hæreditatem, non modo acquirimus res quæ in patrimonio reperiuntur defuncti, sed quidquid juris competiit defuncto. Similiter qui emit hæreditatem, non dicitur emere corpora hæreditaria, sed jus tantum defuncto, vel contra defunctum competens. Duaren. operum com. 2, in tit. de *Acquir. vel omit. heredit.* cap. 1, ad rubric. pag. 223, col. 1, circ. princ.

(29. Hic quæri solet an idem sit bonorum possessio, et hæreditas, aut quid inter hæreditatem, et bonorum possessionem intersit. Si definitionem, et effectus spectes, nullam, aut pene nullam invenies differentiam, cum non minus hæres, quam qui a Prælore bonorum possessionem consequitur, pro hæredibus indistincte habeantur; lib. 2 ff. de *Bonor. posses. l. Hæreditatis* ff. de *Verbor. signific.*, leg. *Prætor.* ff. de *Reg. jur.* Averan. *interpretation. juris* lib. 1, c. 12, num. 1, et in utroque, et utrisque utiles actiones dantur sicut in eos, qui jure civili hæredes sunt dantur directæ. Duaren. loc. cit. coll. 2. Magnum nihilominus discrimen intercedit. Averan. loc. cit. nu. 2 et seq. Bonorum possessio est successio in vim jurisdictionis Prætoricæ, quæ quamvis civilis sit, a jure tamen Prætorio proficiscitur. Hæreditas vero defertur a lege. Quapropter qui jure Prætorio tantum, non etiam jure civili succedit, bonorum

hæres est, sine decreto alienatam ab emptore avocare possit, nec fideicommissarius rei fideicommissæ per fiduciarium venditæ vindicandæ potestatem habeat, dum hæres fiduciario existit, late de his. Voet in *Pandect.* lib. 6, tit. 1, num. 16, et lib. 20, tit. 2, num. 52. (EDIT. BARBIELL.)